

POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa M. D.
przeciwko P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 sierpnia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 5 lipca 2019 r., sygn. akt [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2) oddala wniosek powoda o zasądzenie na jego rzecz od
pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 października 2018 r. Sąd Rejonowy w P. zasądził od pozwanego P. sp. z o.o. z siedzibą w P. na rzecz powoda M. D. kwotę 51.283 zł z ustawowymi odsetkami tytułem odszkodowania za zmniejszenie wartości nieruchomości powoda w związku z wprowadzeniem obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska w P. Zaskarżonym wyrokiem z dnia 5 lipca 2019 r. Sąd Okręgowy w P. oddalił apelację pozwanego od tego orzeczenia. W związku ze skargą kasacyjną pozwanego od tego wyroku należy podnieść, że skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład

Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przyczynie kasacyjnej objętej art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., uzasadnianej wadliwym uznaniem przez Sąd Okręgowy, że pozwany powinien dowieść okoliczności przemawiających za wyłączeniem biegłego w sytuacji, gdy wystarczające jest tylko ich uprawdopodobnienie (art. 281 w zw. z art. 50 § 1 k.p.c.). Według skarżącego, w dostatecznym stopniu uprawdopodobnił on przesłanki wyłączenia biegłego, a niedokonanie przez Sąd Okręgowy zmiany postanowienia o wyłączeniu biegłego i przyjęcie przez ten Sąd za własne ustaleń poczynionych na podstawie opinii sporządzonej przez tego biegłego, skutkowało wydaniem oczywiście nieprawidłowego orzeczenia przez ten Sąd.

W nawiązaniu do tak sformułowanej przyczyny kasacyjnej należy wskazać, że nakłada ona na skarżącego powinność wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przytoczonych przepisów prawa materialnego lub procesowego. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona

(por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230).

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku nie potwierdza tezy pozwanego o ewidentnej wadliwości zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. W motywach tych Sąd Okręgowy odniósł się szczegółowo do podniesionego w apelacji pozwanego zarzutu naruszenia art. 281 k.p.c. w zw. z art. 49 k.p.c., a zawarta w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi argumentacja stanowi w istocie polemikę z oceną tej kwestii dokonaną przez Sąd Okręgowy. Wbrew twierdzeniom skarżącego, dokonanie przez ten Sąd odmiennej od przedstawianej przez skarżącego oceny okoliczności wskazanych we wniosku o wyłączenie biegłego i przyjęcie, że w okolicznościach sprawy nie można uznać, by pozwany wykazał istnienie jakiejś więzi osobistej ze stroną lub innej okoliczności świadczącej o braku bezstronności biegłego, nie świadczy samo w sobie o tym, że Sąd ten obciążył pozwanego obowiązkiem udowodnienia, a nie uprawdopodobnienia przyczyn wyłączenia biegłego (art. 281 w zw. z art. 50 § 1 k.p.c.). Nie przekonuje także o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej zawarta w uzasadnieniu wniosku argumentacja zarzucająca Sądowi Okręgowemu przyjęcie, że biegły może podlegać wyłączeniu dopiero wówczas, gdy wydana przez niego opinia wpłynęła na treść rozstrzygnięcia, już choćby z tego powodu, że skarżący pomija, iż Sąd Okręgowy rozpoznawał podniesiony w apelacji zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym a nie wniosek o wyłączenie biegłego.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. Sąd Najwyższy nie uwzględnił wniosku powoda o przyznanie kosztów postępowania kasacyjnego, zamieszczonego w piśmie złożonym po upływie terminu określonego w art. 398⁷ § 1 zd. pierwsze k.p.c. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, nie stanowi odpowiedzi na skargę kasacyjną pismo procesowe ustosunkowujące się do skargi kasacyjnej, wniesione po upływie ustawowego terminu do dokonania tej czynności; nie wywołuje ono zatem skutków w zakresie zawartego w nim wniosku o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym, obejmujących sporządzenie i wniesienie

odpowiedzi na skargę kasacyjną (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 października 1998 r., III CKN 805/98, OSNC 1999, Nr 4, poz. 79 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1071/00, OSNC 2003 Nr 9, poz. 120).

aj